

Паниум — Число двадесет и три

След съюза той ще действа измамливо.

Jeff Pippenger

2026-03-20

Даниил 11:24 определя периода, през който езическият Рим ще властва върховно, с думата „време“. Едно „време“ в пророческото приложение представлява 360 години, и тези години започват с най-прочутата морска битка в древната история — битката при Аквиум през 31 г. пр. Хр. Имало е и други морски сражения, които са били по-мощни и стратегически по-усъвършенствани, но Аквиум е бил най-емблематичната морска битка поради връзката си с Марк Антоний и Клеопатра. Подобно по историческа значимост на падането на Берлинската стена в изпълнение на Даниил 11:40 и на Кулите близнаци от 11 септември в изпълнение на Откровение 18; защото, когато Бог избира историческите събития, чрез които да изпълни Своето пророческо Слово, Той го прави по начин, който достига вниманието на възможно най-широка аудитория.

И след като се сключи съюз с него, той ще постъпва измамливо; защото ще настъпи и ще стане силен с малоброен народ. Той ще навлезе мирно дори в най-плодородните места на областта; и ще извърши това, което не са извършили бащите му, нито бащите на бащите му; ще разпределя между тях плячка, грабеж и богатства; да, и ще замисля кроежите си против крепостите, но само за известно време. Даниил 11:23, 24.

Урия Смит завършва своите наблюдения относно съюза между Рим и Макавеите от двадесет и трети стих, като коментира малкия народ от стиха.

„По това време римляните бяха малоброен народ и започнаха да действат измамно, или с хитрост, както означава думата. И от този момент те се издигнаха чрез постоянен и бърз възход до върха на могъществото, което впоследствие достигнаха.

„[Цитира се двадесет и четвъртият стих].“

„Обичайният начин, по който народите преди дните на Рим бяха встъпвали във владение на ценни области и богати земи, беше чрез война и завоевание. Сега Рим щеше да извърши онова, което не бяха извършили бащите, нито бащите на бащите им; а именно, да получи тези придобивки по мирен път. Тогава бе въведен обичаят, нечуван дотогава, царе да оставят по завещание царствата си на римляните. По този начин Рим влезе във владение на големи области.

„А онези, които така попаднаха под владичеството на Рим, извлякоха от това немалка полза. Към тях се отнасяха с благост и снизхождение. Това бе като да им се разпределят плячката и грабежът. Те бяха защитени от враговете си и почиваха в мир и безопасност под егидата на римската власт.

„На последната част на този стих епископ Нютон придава смисъла за предвещаване на замисли от крепости, а не против тях. Именно това римляните вършеха от силната

крепост на своя седмохълмен град. „Дори за време“; без съмнение пророческо време, 360 години. От кой момент трябва да се изчисляват тези години? Вероятно от събитието, представено в следващия стих.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 272, 273.

Смит продължава и определя битката при Акциум през 31 г. пр. Хр. като отправна точка за тритеста и шестдесет години. След като цитира стих двадесет и пети, Смит заявява следното.

„Чрез стихове 23 и 24 ние сме доведени отвъд времето на съюза между юдеите и римляните, 161 г. пр. Хр., до времето, когато Рим бе придобил всеобщо господство. Стихът, който сега е пред нас, представя на вниманието ни енергичен поход против южния цар, Египет, и настъпването на знаменита битка между големи и могъщи войски. Случили ли са се такива събития в историята на Рим около това време? — Да, случили са се. Войната беше войната между Египет и Рим; а битката беше битката при Акциум. Нека хвърлим кратък поглед върху обстоятелствата, които доведоха до този конфликт.“

„[Марк] Антоний, Август Цезар и Лепид образуваха триумвирата, който се беше закле да отмъсти за смъртта на Юлий Цезар. Този Антоний стана зет на Август, като се ожени за сестра му Октавия. Антоний бе изпратен в Египет по държавни дела, но стана жертва на изкуствата и чара на Клеопатра, разпуснатата царица на Египет. Толкова силна беше страстта, която изпита към нея, че накрая възприе египетските интереси, отхвърли жена си Октавия, за да угоди на Клеопатра, дари последната с провинция след провинция, за да задоволи нейната алчност, отпразнува триумф в Александрия вместо в Рим и по други начини дотолкова оскърби римския народ, че Август без трудност го поведе да се включи с цялото си сърце във война срещу този враг на страната им. Тази война привидно беше срещу Египет и Клеопатра; но в действителност беше срещу Антоний, който сега стоеше начело на египетските дела. А истинската причина за техния спор беше, казва Прайдо, че нито един от тях не можеше да се задоволи само с половината от Римската империя; понеже Лепид беше отстранен от триумвирата, тя сега лежеше между тях и тъй като всеки бе решен да притежава цялото, те хвърлиха зара на войната за нейното притежание.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 273.

В пророческо отношение битката при Акциум обозначава неделния закон, защото тя представлява третото завладяване на трите географски препятствия, които установиха „всеобщото господство“ на езическия Рим, както го описва Смит. Както при езическия Рим, така и когато третото препятствие на папския Рим беше отстранено от града Рим, „всеобщото господство“ на папския Рим започна през 538 година. Тези двама свидетели разглеждат неделния закон там и тогава, когато съвременният Рим побеждава както шестото, така и седмото царство от библейското пророчество и, като върши това, преодолява третото си препятствие; като по този начин установява „всеобщо господство“ за четиридесет и два символични месеца.

И даде му се уста, която говореше големи неща и богохулства; и даде му се власт да действа четиридесет и два месеца. Откровение 13:5.

Рим против Египет

Пророческата динамика на войната на римския Август срещу Египет и Клеопатра беше подтикната от бунта на Марк Антоний, и тази пророческа динамика по пророческа необходимост трябва да представлява пророческата динамика, която е представена при неделния закон.

При Акциум Рим покори Египет — сила, състояща се от съюз между един бунтовен мъж и една нечестива жена. Съюзът на Антоний и Клеопатра е съчетанието на църква и държава. При Акциум Римът на Август покори сила, представена от нечестиво съчетание на църква и държава.

Образът на звяра

Клеопатра представлява покварена църква, съюзена с Антоний, символ на Рим. Клеопатра беше управляващата страна в тяхното взаимоотношение, както е представено от Урия Смит, когато той заявява, че Антоний „стана жертва на изкуствата и прелестите на Клеопатра, развратната царица на Египет“. Съюзът между църква и държава, представен чрез Антоний и Клеопатра, определя Клеопатра като властта, която управлява във взаимоотношението; следователно съчетанието на църква и държава, представено от тяхното взаимоотношение, отговаря на определението за образа на звяра — което е съчетанието на църква и държава, при което жената владее във взаимоотношението. Акциум беше прообраз на скоро идващия неделен закон.

Август представлява папската власт, която завладява Съединените щати при скоро идващия неделен закон. Марк Антоний е републиканският рог на земния звяр, а Клеопатра е протестантският рог. Антоний и Клеопатра се събират заедно и говорят като змей при скоро идващия неделен закон. И Клеопатра, и Антоний са символи на змейска власт, и когато са напълно съединени заедно при неделния закон — те говорят като змей.

Змейове

И Гърция, и Египет пророчески представят драконова сила, а и Антоний също представляваше драконова сила. Египет беше югът в Данаил единадесета глава, а Гърция беше западът. Египет беше завладян от Птолемей I, след като царството на Александър се раздели на четири части. Тогава Птолемей I стана първият пророчески цар на юга, а Клеопатра беше последният Птолемеев владетел в Египет. Птолемей беше роден в Македония, родното място на Александър Велики.

Македон се намираше в северна Гърция и претендираше, че родовият му произход води началото си от гръцки митични герои. Южногръцките градове-държави смятаха македонците за по-варварски от елинистите на южна Гърция. Македонците бяха монархия, а южните градове-държави (полиси), като Атина, Спарта, Тива, Коринт и др., се намираха в южна и централна Гърция и по островите на Егейско море. Тези полиси често имаха демократично, олигархично или смесено управление, докато Македон беше централизирана

монархия със силна царска династия (Аргеадите). И все пак всички те бяха елинисти, и когато Рим се появи на историческата сцена, той нарече елинистите гърци. Клеопатра беше последната владетелка от династията на Птолемеите, която представляваше монархическото племе на гърците от областта на Македон, или северна Гърция.

Цар на юга

Клеопатра беше последният владетел на Птолемеевото царство, което започна с Птолемея I, когато царството на Александър се раздели на четири. При битката при Аксиум Птолемеевото царство, буквалният южен цар, достигна своя край. Следващият южен цар щеше да бъде духовният Египет, представен от атеистична Франция по време на историята на Френската революция.

И трупове им ще лежат на улицата на великия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където бе разпнат и нашият Господ. Откровение 11:8.

Буквалният Египет беше буквалният южен цар във връзка с разделянето на царството на Александър, но духовният Египет е представен като южния цар чрез пророческите белези на Египет, а не чрез буквална посока.

Юг и Запад

Клеопатра, като последният Птолемеев владетел на царството, в пророчески смисъл беше двойка сила — на Гърция (запада) и Египет (юга); докато следващият, а после и духовен цар на юга, щеше да бъде Франция — също двойка сила, представена в Откровение единадесета глава като Египет и Содом. Разпуснатостта на Содом съответства на разпуснатостта на Клеопатра от запада, а Клеопатра от юга съответства на атеизма на Египет. Двойката природа на последния буквален цар на юга съответстваше на първия духовен цар на юга.

Битката при Аксиум представляваше нечестивия съюз между дракона на Рим на Антоний и дракона на юга и запада на Клеопатра. Антоний и Клеопатра представляват църква и държава, така че завладяването на Аксиум от Август на Рим представлява завладяване, при което Рим надделява над нечестив двоен съюз, предобразяващ образа на звяра. Триста и шестдесет години по-късно, в изпълнение на Даниил 11:24, Константин раздели Рим на изток и запад, оставяйки жената на Рим на запад и премествайки мъжа на Рим на изток. Завладяването на юга и запада предобразяваше разделението на изток и запад след едно „време“ от триста и шестдесет години, при битката при Аксиум. В една по-ранна среща на Антоний бе даден източният Рим, а на Август — западът, така че Аксиум събра изтока и запада, но само за едно „време“.

31 пр. Хр. и 330 сл. Хр.

Исус винаги илюстрира края чрез началото, така че завладяването при Аксиум през 31 г. пр. Хр. е образ на разделянето на империята на изток и запад през 330 г. Аксиум от 31 г. пр. Хр. беше алфата на омегата в 360-те години, завършили през 330 г. И 31 г. пр. Хр., и 330 г. са образ на скоро предстоящия неделен закон, както е представен в шестнадесети и

четиридесет и първи стих на Даниил единадесета глава.

Друг символ

Антоний на Рим, съюзен с Клеопатра от юга и от запада, представлява троен съюз в рамките на тяхното двойнствено единство на образа на звяра. Кръстът също се съотнася към неделния закон, а следователно и към Аксиум и 330. При кръста е представено двойнствено единство на църква и държава чрез това, че юдеите (покварената църква) се съединяват с Рим (държавата), за да убият Христос. Третата страна в съюза при кръста е представена от Варава, лъжехристос, чието име означава „син на бащата“. Варава символично е лъжепророк, когато се противопоставя на Христос като истинския пророк. Рим беше Антоний, а Клеопатра от юга и от запада представляваше юдеите и Варава.

Кръстът също така съответства на Илия на планината Кармил, където изборът беше относно това кой е истинският и кой лъжепророкът. Тогава лъжепророкът беше двоен символ, състоящ се от пророците на Ваал и жреците на горичката. Ваал е мъжко божество, а жреците на горичката представляваха Астарта, женско божество. Юдеите при кръста бяха Астарта, женското божество, а Варава, фалшификатът на Мъжа на скърбите, беше мъжкото божество Ваал.

Клеопатра беше едновременно царицата на юга и царицата на запада. Антоний беше образът на Рим, част от тройния триумвират, заклел се да отмъсти за убийството на Юлий. Смъртта на Юлий чрез двадесет и три рани представлява смъртоносната рана на папството през 1798 г., в изпълнение на четиридесети стих от Даниил единадесета глава. Август при Аксиум представлява изцелението на тази смъртоносна рана. Раната бива изцелена, когато Антоний и Клеопатра умират. Антоний и Клеопатра представляват образа на звяра в Съединените щати, който е троен пророчески субект, състоящ се от земния звяр и двата му рога. Антоний е едната част, а Клеопатра представлява другите две части. Било то Римът на Антоний, или Египетът и Гърция на Клеопатра, те умират заедно при неделния закон, когато шестото царство на библейското пророчество приключва. Пророчески Клеопатра, в отношение към Антоний, е смесицата от църковно изкуство и държавно управление, при която църковното изкуство съблазнява и контролира държавното управление.

Втората смърт, предобразена

На друго пророческо равнище отношението на Клеопатра към Юлий Цезар и Марк Антоний представлява два пъти, когато църковното изкуство на Клеопатра е във взаимоотношение с държавническото управление на Римската империя. Тя бе оставена от Юлий през 1798 г. при първата си символична смърт, в изпълнение на четиридесети стих от Даниил единадесета глава; а след това идва към своя край, и няма кой да ѝ помогне, при Аксиум, в изпълнение на четиридесет и пети стих от Даниил единадесета глава. Четиридесети стих е алфата на първата ѝ смъртоносна рана, която трябва да бъде изцелена, а омегата на четиридесет и пети стих е мястото, където тя получава своята втора и окончателна смърт.

Както при четирите римски сили в стихове шестнадесет до двадесет и две, Клеопатра като библийски символ има повече от едно значение, в зависимост от контекста. Юлий я остави през 1798 г., когато царската подкрепа бе отнета, а след това смъртоносна ѝ рана бива изцелена при неделния закон; но десетте царе от Откровение седемнадесета глава в крайна сметка я унищожават с огън, когато тя среща втората и окончателната си смърт.

Клеопатра е символ на двойственото естество, представено от атеизма на фараоновия Египет и религиозната философия на Гърция. Нейната двойствена природа представлява държавническото изкуство на Египет и църковническото изкуство на Гърция. Гръцката религиозна философия е представена от гръцката богиня Атина, която бе увековечена като статуя в своя храм, наречен Партеон. Атина е символ на мъдростта, а като жена тя представлява религия на човешкото образование, в противоположност на Божественото образование.

Двата рога на Съединените щати са републиканството и протестантството, които във Франция бяха предобразени чрез Египет и Содом. Египет е държавническо изкуство, а Содом е църковно изкуство; следователно републиканството съответства на Египет, а протестантството — на Содом. Републиканството е Египет, а протестантството е Содом и Гърция. Символът на човешкото образование е гръцката богиня Атина, чийто храм беше Партеонът, който намира своя съвременен двойник в храма Партеон в Нашвил, Тенеси. Символът на покварената църква, която при неделния закон се съюзява с републиканския рог в Съединените щати, е представен като Клеопатра, Астарот, Саломе и Содом.

Клеопатра изобразява атеизма на фараона и религията на гърците. Религията, която съпътства философията на атеизма, е поклонението пред гръцкото образование. Исус винаги представя края чрез началото, а дървото в градината, от което беше забранено да се яде, беше дървото за познаване на доброто и злото, което е прообраз на религията на гръцката философия, която Сестра Уайт нарича „висше образование“. Това определя и подчертава гръцката религия на мъдростта на Клеопатра като покварения и фалшив двойник на истинското образование във великата борба между Христос и Сатана.

Нешвил, Тенеси, е наричан „Атина на юга“, а Клеопатра беше последната буквална царица на юга. Последната царица на юга беше прообраз на следващия и първи духовен цар на юга, изпълнен в атеистична Франция. Атеистична Франция е прообраз на Съединените щати, където в Нешвил, Тенеси, „Атина на юга“, храмът Партеон на богинята Атина е символично представен. Храмът се намира на 2500 West End в Нешвил. Числото двадесет и пет представлява затворената врата от трите притчи на Матей двадесет и пета глава. Клеопатра, като едновременно царицата на „юга“ и „запада“, стига до своя „край“ в Атина на юга.

С тези разсъждения относно Акциум, Клеопатра, Август и Антоний се връщаме към стих двадесет и четвърти до стих тридесети от Даниил единадесета глава. Може би най-неясната част от този пасаж е там, където се казва, че те говорят лъжи на една трапеца.

И сърцата и на двамата тези царе ще бъдат насочени към зло, и ще говорят лъжи на една трапеза; но това няма да успее, защото краят още ще бъде в определеното време. Даниил 11:27.

Определеното време в стиха е 330 — краят на „времето“ от стих двадесет и четвърти. Определеното време представлява неделния закон за Съединените щати, а също така представлява и края на човешкото изпитателно време за света. Преди неделния закон двамата царе, чиито сърца бяха насочени към зло, ще си говорят лъжи един на друг на една трапеза. Преди неделния закон от стихове шестнадесети и четиридесет и първи на Даниил 11 двама царе ще си говорят лъжи на една трапеза, но лъжите им не успяват. Кой са двамата царе, които си говорят лъжи един на друг? Преди да отговорим на тази мисъл, ще си припомним известна символика, която по-рано разгледахме в тази поредица.

Четиримата римски владетели представляват различни пророчески символи в зависимост от контекста, в който се разглеждат. Макар и да са римски владетели, като символ те по същество представят пророческата история на древна Юдея при прехода ѝ от селевкидското господство към господството на римляните.

Помпей беше пълководец, а следващите трима римски владетели бяха всички Цезари. Юлий по отношение на Август представляваше два тройни съюза с двата триумвирата, първият неофициален, вторият официален. И четиримата владетели представляват неделния закон в определени контексти. Помпей завладя славната земя; Юлий, представен чрез двадесет и трите прободни рани, е първият ангел, защото е първият Цезар, и той е прообраз на третия ангел, който беше Тиберий. Тиберий при кръста, което е неделният закон, също е представен чрез двадесет и три, защото двадесет и три представлява умилоствението; а кръстът е най-съществена част от делото на Христос в съединяването на Неговата Божественост с нашата човечност. Следователно Юлий и Тиберий са първата и третата вест, представени чрез двадесет и три.

Юлий не беше романтичната фигура, за която често е представян в холивудската митология; той беше безпощаден човек, устремен към властта. Тиверий беше по-лош от Юлий, защото неговата мерзост е засегната дори в стиха, понеже последната буква на еврейската азбука е двадесет и втора, а първата буква е първа. Алфата е по-малка от омегата и мерзостта на Тиверий се намира в двадесет и втория стих, който съответства на последната буква от еврейската азбука, а между двамата презрени личности, представени от Юлий и Тиверий, беше Август. Август представлява върховната степен на славата на мощта и престижа на Рим. Като противоположност на първата и третата вест той е представен от числото тринадесет, което е символ на бунт. Август утвърди царството си, като потуши бунта на Антоний и Клеопатра — най-известния бунт в историята на Рим.

Август е римската сила, която покори третото препятствие, и с това той представя неделния закон, както и римската сила, която царува през четиридесет и двата символични месеца на бунт в тринадесета глава на Откровение. Когато бъде поставен преди неделния закон, Помпей е едновременно 1798 и 1989 година, което прави Помпей символ на Антиох Велики,

завършващ четвъртата сирийска война от 219 до 217 г. пр. Хр., в изпълнение на десети стих от единадесета глава. След това Юлий Цезар се съотнася към стихове единадесет и дванадесет и към битката при границата, битката при Рафия през 217 г. пр. Хр. Там Юлий също е Антиох Велики, а Август Цезар също е Антиох Велики в битката при Паниум от петнадесети стих. След това в шестнадесети стих Тиберий е неделният закон, но той не е Антиох Велики, защото там той е Помпей, понеже Исус винаги илюстрира края с началото. Стихът отбелязва края на Селевкидската империя, предобразяващ края на Съединените щати като шестото царство в библейското пророчество.

Предстои да бъдат направени още съответствия между четиримата римски владетели, а линията представя скритата история на четиридесети стих. Макавейската линия на двадесет и трети стих също илюстрира скритата история на четиридесети стих. След това, в двадесет и четвърти стих, историята на езическия императорски Рим е представена чрез един период — триста и шестдесет години. Линията на римската история, представена от двадесет и четвърти до тридесети стих, също е илюстрация на скритата история на четиридесети стих. Тя завършва в тридесет и първи стих, когато темата се променя от езически към папски Рим. Езическият Рим все още присъства в стиха, но там той не е представен като четвъртото царство на библейското пророчество, а като политическата сила, която постави папството на престола през 538 г. През 538 г. папството прокара неделен закон, така че тридесет и първи стих се съотнася към шестнадесети и четиридесет и първи стих. Двадесет и четвърти стих въвежда битката при Акциум и историята, свързана с тази линия.

Двадесет и четвъртият стих посочва кога езическият Рим започна да властва върховно в продължение на триста и шестдесет години, а след това в тридесет и първия стих папският Рим започва да властва върховно в продължение на хиляда двеста и шестдесет години. Началото и краят на линията носят подписа на Христос, Алфата и Омегата. В тези стихове имаме историята на Марк Антоний, Клеопатра и Август Цезар. В шестнадесетия стих езическият Рим завладя империята на Селевкидите през 65 г. пр. Хр., а след това Юдея през 63 г. пр. Хр. Третото препятствие при Акциум през 31 г. пр. Хр. посочи края на египетското царство, както бе предобразено от първите препятствия на Селевкидите през 65 г. пр. Хр. Още веднъж намираме подписа на Първия и Последния. 65 г. пр. Хр. беше първото от трите препятствия и представляваше завладяването на северния цар, а 31 г. пр. Хр. представляваше третото от трите препятствия и представляваше завладяването на южния цар. Юдея, като средното препятствие от трите препятствия, преживяваше гражданска война вътре в стените на Ерусалим, когато Помпей пристигна през 63 г. пр. Хр. Второто препятствие е символ на бунт.

През 538 г. третото препятствие за папския Рим беше отстранено от град Рим. Това препятствие бяха готите, и там започна петото царство на библейското пророчество — точно там, където завърши четвъртото царство. И както четвъртото царство започна при своето трето препятствие, царството на Египет беше победено, както беше предобразено в първото препятствие на Селевкидското царство. Това показва, че пророческото свидетелство, намиращо се от стих двадесет и четвърти до стих тридесети, представя линия,

която също трябва да бъде открита в скритата история на стих четиридесети. Поради тази причина е съществено да се разгледат различните пророчески взаимоотношения, представени от Марк Антоний, Клеопатра, Юлий Цезар, Помпей и Август Цезар.

И така, най-неясната част от пасажа, от стих двадесет и четвърти до тридесети, е когато те говорят лъжи на една трапеза?

И сърцата и на двамата тези царе ще бъдат насочени към злодейство, и те ще говорят лъжи на една трапеза; но това няма да успее, защото краят ще бъде още в определеното време. Даниил 11:27.

Урия Смит отъждествява двамата царе с Марк Антоний и Август Цезар.

„Стих двадесет и седем, цитиран“

„Антоний и Цезар по-рано бяха в съюз. И все пак под прикритието на приятелството и двамата се стремяха и крояха интриги за всемирно господство. Техните уверения в почит един към друг и в приятелство един към друг бяха изявления на лицемери. Те говореха лъжи на една трапеза. Октавия, съпругата на Антоний и сестра на Цезар, заяви пред римския народ по времето, когато Антоний се разведе с нея, че се е съгласила да се омъжи за него единствено с надеждата, че това ще послужи като залог за съюз между Цезар и Антоний. Но този съвет не успя. Разривът настъпи; и в последвалия конфликт Цезар излезе напълно победоносен.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 276.

Когато Октавия бе определена като залог за съюз, това посочи брачния съюз, който по-рано в единадесета глава бе предобразен чрез брака от елинистическата епоха на Береника със селевкидския цар Антиох II Теос около 252 г. пр. Хр. Береника беше дъщеря на Птолемей II Филадельф. Октавия и Береника представляват дипломатически бракове или, пророчески, договори. Стихове пети до десети посочват историята на дипломатическия брак между южното и северното царство, а когато Марк Антоний и Октавиан, по-късно известен като Август Цезар, уредиха този брак, те също разделиха царството на изток и запад.

Пактът от Брундизиум (40 пр. Хр.) беше договорено споразумение между Марк Антоний и Октавиан (по-късно Август), за да се разрешат напреженията във Втория триумвират след почти гражданска война. То включваше разделяне на римските територии (Антоний — изток, Октавиан — запад) и беше скрепено чрез брака на Антоний с Октавия (сестрата на Октавиан). През 39 пр. Хр. първоначалният петгодишен срок на Триумвирата изтече; Антоний отплава за Италия с над 300 кораба, на които първоначално беше отказано да акостират в Брундизиум, така че в крайна сметка те хвърлиха котва в Тарентум. Октавиан се среща с него там, след като продължителни посредничества, породени от нежеланието на армията на Антоний да воюва с армията на Октавиан и обратно, доведоха до това. Октавия изигра ключова посредническа роля, убеждавайки Антоний да подкрепи Октавиан срещу Секст Помпей. Те подновиха Триумвирата за още пет години (до 32 пр. Хр.), като Антоний предостави на Октавиан 120 кораба в замяна на обещани войски (които Октавиан по-късно задържа).

През 32 г. пр. Хр. между двамата противници настъпи открит разрыв. Отношенията се бяха влошили поради пропагандата, източната насоченост на Антоний (заедно с Клеопатра) и укрепването на Октавиан на Запад. Октавиан отхвърли по-късните предложения на Антоний за преговори преди Акциум.

При дипломатическия брак между северния цар (Антиох) и южния цар (Птолемей) именно южният цар предостави невестата; при дипломатическия брак между Антоний (изтока) и Октавиан (запада) невестата бе предоставена от запада. И двата дипломатически брака се провалиха и този, който предостави дъщерята или сестрата, в крайна сметка излезе победоносен над силата, която наруши договора.

Свидетелството на трима

В края на Селевкидската империя имаше трети договор, при който лъжи се говореха на една трапеза. Това се случи в контекста на Петата сирийска война (202–195 пр. Хр.), когато Антиох III Магнус се възползва от слабостта на Птолемеевото царство след смъртта на Птолемей IV Филопатор през 204 пр. Хр. Птолемей V Епифан (Птолемей V) се възкачи на престола като дете (на около 5–6 години), оставяйки Египет под управлението на регенти и уязвим за вътрешен хаос, местни въстания и външни заплахи.

Антиох Магнус вече бе нахлул и завладял голяма част от птолемеевите владения в Келесирия, Палестина и Мала Азия след победи като битката при Паний (200 пр. Хр.). Вместо да завладее напълно Египет (което криеше риск от римска намеса, тъй като Рим го притискаше да стои настрана от определени области), той се насочи към династичен брачен съюз в качеството си на фигура на „покровител“. През 197/195 пр. Хр., като част от мирния договор, с който войната бе приключена, Антиох Магнус сгоди, а след това омъжи младата си дъщеря Клеопатра I Сира (наричана също Клеопатра Сира) за малолетния Птолемей V (бракът се състоя през 193 пр. Хр. в Рафия; Птолемей беше на 16 години, а Клеопатра — на 10).

Това бе представено като великодушен жест: Антиох се постави в положението на съюзник и „покровител“ на младия цар, осигурявайки мир, като същевременно запазваше придобивките си в Азия. Бракът му даде косвено влияние върху Египет чрез дъщеря му (той се надяваше тя да остане вярна на своите селевкидски корени и да действа като просирийски глас в Птолемеевия двор). Хитростта се обърна срещу него, защото Клеопатра застана на страната на съпруга си и на Египет, а не на баща си, като по този начин подкопа дългосрочния контрол на Антиох. Това отразява Пакта от Брундизиум (40 пр. Хр.) и бе свързано с римските събития по няколко начина.

Точно както Антоний се ожени за Октавия (сестра на Октавиан), за да обвърже съперническите си сили след почти настъпила война, Антиох използва брака на дъщеря си с Птолемей V, за да узакони временното примирие и териториалното разделение (Селевкидите запазиха завоеванията си на север, а Птолемей задържа Египет на юг).

Антиох действаше като фактически настойник над детето-цар Птолемей V (чрез семейни връзки), подобно на начина, по който Октавиан (и Триумвиратът) се позиционираха сред вакууми на властта или съперничества. И в двата случая „по-силната“ фигура (Антиох/Октавиан) търсеше средство за надмощие над уязвимия си насрещен чрез родство. И двете уредби донесоха краткотрайна стабилност, но „не сполучиха“ в дългосрочен план поради подлежащото недоверие — Клеопатра благоприятстваше Египет (подкопавайки Антиох), докато източната насоченост на Антоний (Клеопатра VII) доведе до разрива с Октавиан.

Непълнолетието на Птолемей V под управлението на регенти е паралел на нестабилността след смъртта на Юлий Цезар (довела до образуването на Триумвирата и борбите за власт). Бракът на Береника с Антиох бележи началото на историята на Селевкидската империя в Даниил единадесета глава, а бракът на дъщерята на Антиох Велики с египетския цар-дете бележи края на Селевкидската империя. Краят на брака на Марк Антоний с Октавия бележи края на Птолемеевото царство. Краят на Юда като Божи заветен народ настъпи на кръста, а това юдейско царство започна с Макавеите и съюза, който те сключиха с Рим. Всички тези пророчески линии са представени в повествованието на Даниил единадесета глава и всички те се съгласуват със скритата история на стих четиридесети. Започвайки от стих пети, имаме договора на Береника, който води до Антиох Велики и договора на неговата дъщеря Клеопатра Сира, който се осъществява в историята на Макавеите от стих двадесет и трети. Макавеите стават част от тази линия поради своя бунт срещу Антиох Епифан, един от последните представители на Селевкидската династия.

Антиох Епифан е онзи Антиох, който беше в Египет през 168 г. пр. Хр. близо до Александрия по време на Шестата сирийска война. Антиох Епифан беше нахлул в Египет и беше на прага да превземе Александрия. Птолемеевите владетели се обърнаха към Рим за помощ. Рим изпрати Попилий Ленат (само с малка свита — без войска), за да предаде ултиматум от Сената: Антиох трябва незабавно да се изтегли от Египет и Кипър, или да се изправи пред война с Рим. Когато Антиох получи писмото и поиска време, за да се посъветва със своите съветници, Попилий — описван като строг и властен — взе жезъла си и начерта кръг в пясъка около нозете на царя. След това заяви: „Преди да пристъпиш извън този кръг, дай ми отговор, който да представя пред Сената.“

Смисълът беше ясен: Антиох не можеше да напусне кръга, без да се обвърже с изискванията на Рим — да го прекрачи без съгласие би означавало война. Смаян и унижен, Антиох се поколеба за кратко, но след това се съгласи да се подчини, изтегли войските си от Египет и се завърна в Сирия. Този дързък дипломатически акт (подкрепен от нарастващата слава на Рим като сила) принуди отстъплението без битка, като нагледно показва възходящото господство на Рим в източното Средиземноморие. Той често се посочва като един от източниците на израза „да начертаеш линия в пясъка“ (макар че буквално ставаше дума за кръг).

Антиох Епифан също така се превърна в протестантското разбиране за силата, която се превъзнася, пада и утвърждава видението в четиринадесети стих на Даниил единадесета

глава.

И в онези времена мнозина ще се надигнат против южния цар; също и насилниците измежду твоя народ ще се възвишат, за да утвърдят видението; но ще паднат. Даниил 11:14.

Антиох IV Епифан царува от 175 до 164 г. пр. Хр. и е осмият от тринадесетте селевкидски царе. Той се стреми да наложи елинистичната култура и да обедини своята империя под гръцки религиозни практики. През 169 г. пр. Хр. той ограбва Храма, забранява юдейските практики (обрязване, спазване на съботата, изучаване на Тората) и налага жертвоприношения на езически богове. През декември 167 г. пр. Хр. той издига езически олтар (на Зевс) върху юдейския олтар за всеизгаряния в Храма и принася в жертва прасе, заедно с други скверни деяния. Това оскверняване се оказва последната капка за благочестивите юдеи, които го възприемат като крайното поругаване на светостта на Храма и на Божия закон. То предизвиква незабавна съпротива, когато Мататия (свещеник от Модеин) отказва заповедта на един селевкидски служител да принесе жертва на езически богове и убива един отстъпил юдей и самия служител, след което бяга в хълмовете със синовете си (бъдещите Макавеи). Това разпалва партизанска война и въстание от 167 до 160 г. пр. Хр., чиято цел е да възстанови юдейското богослужение, като довежда до повторното освещаване на Храма (Ханука) през 164 г. пр. Хр. под водачеството на Юда Макавей.

В началото и в края на Селевкидската империя имаше значим договор, представен чрез дипломатически брак, който съдържаше елемента на разделение или на изток и запад, или на север и юг. Когато Селевкидската империя западаше, Антиох Епифан става символ на въздигащата се римска мощ и средоточие на възмущението на Макавеите. По-късно в историята той се превръща във фалшификат на пророческия символ, който установява видението. Силата в двадесет и втория стих на единадесета глава е сломена, когато князът на завета беше сломен.

И с мишците на потоп ще бъдат пометени пред него и ще бъдат сломени; да, също и князът на завета. Даниил 11:22.

Управлението на Антиох Епифан приключи през 164 г. пр. Хр., почти двеста години преди Христос, „князът на завета“ да бъде „съкрушен“ на кръста. Тук желаем да отбележим, че империята на Селевкидите започна и завърши с дипломатически брачен съюз по договор, при който измамата между двете страни е въпрос на историческия запис. По време на управлението на Антиох Епифан започна Макавейското въстание, което беше прообраз на Американската революция. В историята на Макавеите тяхната борба да отхвърлят властта на Селевкидите включваше значим договор с Рим. Стихът, който пряко посочва договора, също така пряко посочва Рим като действащ измамно, или като изричащ лъжи на масата за преговори по договора.

И след сключения с него съюз той ще постъпва измамно; защото ще настъпи и ще стане силен с малоброен народ. Даниил 11:23.

Всяка пророческа линия, която предшества времето на края в четиридесети стих, съдържа нарушен завет. Коментирайки израза в тридесети стих „онези, които изоставят светия завет“, Урия Смит отбелязва следното:

„Негодувание против завета“; тоест против Светите Писания, книгата на завета. Преврат от такова естество бе осъществен в Рим. Херулите, готите и вандалите, които завладяха Рим, приеха арианската вяра и станаха врагове на Католическата църква. Именно с цел да бъде изтребена тази ерес Юстиниан постанови папата да бъде глава на църквата и изобличител на еретиците. Скоро Библията започна да се счита за опасна книга, която обикновените хора не бива да четат, а всички спорни въпроси трябваше да бъдат отнасяни до папата. Така върху Божието слово бе струпано безчестие. А римските императори, чиято източна част все още продължаваше да съществува, имаха разбирателство или действаха в съгласение с Римската църква, която бе изоставила завета и съставляваше великото отстъпление, с цел да потиснат „ереста“. Човекът на греха бе издигнат на своя дръзко присвоен престол чрез поражението на арианските готи, които тогава владееха Рим, в 538 г. сл. Хр.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 281.

Петият стих на Данаил единадесета глава посочва историческата линия, в която южният цар предоставя дипломатическа невеста като символ на договор, който впоследствие е нарушен от северния цар. Възмездие на южния цар е предобраз на възмездие на духовния южен цар на Наполеон срещу папския северен цар през 1798 година. Нарушеният договор в стихове от пети до девети е предобраз на нарушения Толентински договор на Наполеон, който от своя страна е предобраз на твърдението на Путин за нарушен договор от страна на НАТО. Възмездие на Наполеон е предобраз на възмездие на Путин срещу Украйна през 2014 година. В стих десети възмездие на Антиох Велики, с което завършва Четвъртата сирийска война, съответства на Наполеон през 1798 година, а също и на Путин през 2014 година. След битката при Паний в стих петнадесети, през 200 г. пр. Хр., Антиох устройва дипломатически брак със скритото намерение да постави Египет под своя власт, без да използва военни сили на място. Престолът на Антиох Велики преминава към неговия син, който е убит, което довежда до възкачването на престола на най-малкия син на Антиох Велики, Антиох Епифан. Неговите действия по налагането на гръцките обичаи и религия довеждат до Макавейското въстание, което води до измамния договор с Рим в стих двадесет и трети. Стих двадесет и четвърти въвежда езическия Рим и посочва масата на лъжите на Антоний и Август. В стих тридесети езическият Рим влиза в общение с папската църква, които са отбелязани като онези, които са нарушили светия завет.

Стихове двадесет и четири до тридесет са свидетелството на езическия Рим, а стихове тридесет и един до четиридесет представят свидетелството на папския Рим. Всеки ред на Даниил 11:1 до стих 40 представлява пророческа линия, която намира приложение в скритата история на стих 40. Линията на Селевкидското царство, линията на Птолемеевото царство, линията на юдейското царство на Макавеите, линията на езическия Рим и линията на папския Рим — всички те онагледяват историята от 1989 година до неделния закон. Всяка от тези линии посочва нарушен договор като съществен елемент от историята.

Именно Рим установява видението на Даниил единадесета глава, и измамните пророчески съюзи както на езическия, така и на папския Рим са отбелязани като последователни и като настъпващи преди Рим да управлява върховно през съответните му и различни пророчески периоди. И двете сили отбелязаха началото на пророческия период на върховенство като започващо, когато тяхното трето препятствие бе преодоляно. Преди скоро идващия неделен закон в Съединените щати ще има съюз на измама между две сили. Четири пъти двете сили са били царете на юга и на севера: веднъж между славната земя на Юда и Рим, веднъж между две части на римския триумвират и веднъж между езическия и папския Рим. И в двата измамни съюза, отнасящи се до Рим, това се свеждаше до съюз между едната половина на Римската империя — било Антоний на изток, Август на запад, или езическият Рим на изток и папският Рим на запад. Четири съюза на измама между царете на севера и на юга, два между царете на изтока и на запада и един между бъдещия цар на севера и славната земя.

С това завършва нашето първоначално представяне на книгата на Данаил. Поредицата „Паниум“ представлява завършека на поредицата върху книгата на Данаил, която е въведение към скритата история на четиридесети стих, която ще продължим да разглеждаме в следващата статия.